

златото, или ще те убия. Въ пояса си нося отровни стрели!

Уплашилъ се Иванъ и се замолилъ на птичето:

— Това злато е останало отъ баща ми. Всичко друго каквото имамъ ми вземи, не ми искай само него. Казвай, какво искашъ да ти дамъ, милостива птичко?

Птичето заговорило:

— Дай ми доброто си име.

— Давамъ ти го! — казалъ богатиятъ Иванъ.

Птичето взело доброто име на Ивана и пакъ казало:

— Дай ми добритъ си приятели!

— Давамъ ти ги! — казалъ Иванъ.

Птичето взело добритъ приятели на Ивана и отново рекло:

— Дай ми добринитъ на сърдцето си!

— Давамъ ти ги, — казалъ пакъ Иванъ.

Птичето взело и добринитъ отъ сърдцето на Иванъ и преди да отлети, му казало:

— Азъ съмъ чудотворна птичка. Живѣя много далече оттукъ. Презъ деветъ планини и морета е моето гнѣздо. Вземи тази пръчица, и ако нѣкога ти дотрѣбвамъ, почукай съ нея на вратата си, азъ ще те чуя и ще долетя при тебе.

Птичката му подала пръчицата и полетѣла къмъ небето.

Останалъ Иванъ безъ добро име, безъ добри приятели и безъ добрини въ сърдцето си.

Започналъ да пие. По цѣла нощъ прекарвалъ изъ кръчмитъ. Другарувалъ само съ пияници и мързеливци.

А и никому не правѣлъ вече добрини. Каквото препечелвалъ изпивалъ съ лоши другари. Кждето минѣлъ, хората го подигравали и му се надсмивали. Никой не сесъбиралъ вече съ него.

Забравилъ Иванъ доброто си име, напусналъ добритъ си приятели, не давалъ на бедняцитъ кжшей хлѣбъ.

Тѣй минали много дни.

Прибиралъ се вечеръ Иванъ самъ-самичккъ въжщи. Една торба злато ималъ само, скрита въ сандѣка, и тя му била единственото богатство.

Ала една вечеръ на вратата се почукало. Излѣзълъ Иванъ да отвори. На прага застаналъ братъ му.

— Иване, — казалъ по-голѣмиятъ братъ, — вижъ на какво си заприличалъ. Всички въ село ти се смѣятъ. Ти ли си онзи Иванъ, който помагаше на беднитъ и съ най-добритъ хора се събираше. Кжде остана доброто ти име?

Иванъ навелъ глава, засраменъ отъ думитъ на брата си, и му рекълъ:

— Добре, върви си, братко, всичко разбрахъ!

Тръгналъ братъ му да си върви. Иванъ си спомнилъ тогава за пръчицата на птичката, взелъ я и почукалъ на вратата.

Долетѣла птичката.

— Птичко моя, — продумалъ